ΓΡΑΝΑΖΙ

Επικοινωνία με Συντακτική Ομάδα
Email: granazi.org@gmail.com
Web: http://granazi.org
Τηλ.: 94020637

Μάϊος 2015
Αρ. Τεύχους 4

Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ

τιμή ενίσχυσης €2.00

Μηνιαία Έκδοση Οργάνωσης ΓΡΑΝΑΖΙ

http://granazi.org

Διαφθορά και καπιταλισμός

Μια ιστορία αγάπης

σελίδα 7

Το εθνικό ζήτημα και η οικονομική

συγκυρία στον απόηχο της εκλογής Ακκιντζί

σελίδα 11

Αναστασιάδης και Τσίπρας σε επικίνδυνα ιμπεριαλιστικά

παιχνίδια με Αλ Σίσι και Νεντανιάχου

σελίδα 12

Αφιέρωμα Μάης ΄68

«Ο αγώνας συνεχίζεται»

σελίδα 8

Γ

«Πρέπει να εμποδίσουμε αυτόν τον εγκέφαλο να λειτουργεί για 20 χρόνια»

Γκράμσι Αντόνιο, (ο) [Nkrámsi António]: επαναστάτης μαρξιστής με τεράστια συμβολή στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα (1891-1937)

Με αυτά τα λόγια ο φασίστας εισαγγελέας του Μουσολίνι ζήτησε τη φυλάκιση του Γκράμσι. Οι φασίστες και η άρχουσα τάξη της Ιταλίας είχαν κάθε λόγο να φοβούνται «αυτόν τον εγκέφαλο». Ήταν η ψυχή της L'Ordine Nuovo, της εφημερίδας - φωνής των εργοστασιακών συμβουλίων και των καταλήψεων εργοστασίων που συντάραξαν την Ιταλία κατά την κόκκινη διετία (1919-1920).

Ως ηγετικό στέλεχος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ιταλίας αφιέρωσε τη ζωή του στο να προσανατολίσει το κόμμα ώστε να χαράξει μια στρατηγική για την επανάσταση. Πως όμως φτάνουμε σε αυτή την επαναστατική ανατροπή όταν ξέρουμε ότι η επαναστατική διαδικασία δεν είναι ούτε ευθύγραμμη ούτε αυτόματη; Εδώ βρίσκεται η μεγαλύτερη συμβολή του Γκράμσι καθώς είναι ο επαναστάτης που «μετέφρασε» την εμπειρία της ρώσικης επανάστασης στις συνθήκες της δυτικής Ευρώπης.

Ο Μαρξ υποστήριζε ότι οι κυρίαρχες ιδέες μιας κοινωνίας είναι οι ιδέες της άρχουσας τάξης και πως η μεγάλη πλειοψηφία θεωρεί συχνά «κοινή λογική» αυτές τις ιδέες. Αυτό ο Γκράμσι το κατάλαβε πολύ καλά καθώς και το ότι οι καπιταλιστές δεν κυβερνάνε αποκλειστικά με τη γυμνή βία αλλά και με την ηγεμονία στο πεδίο των ιδεών. Πολλοί, μάλιστα, θεωρούν ότι αυτή η ηγεμονία είναι αιώνια...

Αρκεί, όμως, μια μόνο ματιά στα κοινωνικά κινήματα, τις εξεγέρσεις και τις επαναστάσεις που έχουν συνταράξει τον καπιταλισμό για να διαπιστώσει κανείς πως αυτό δεν ισχύει στην πραγματικότητα. Η συσσωρευμένη εμπειρία των κοινωνικών αγώνων όλα αυτά τα χρόνια έχει ξεφτιλίσει πολλές φορές την «κοινή λογική» της άρχουσας τάξης. Στα μυαλά των εργατών και της νεολαίας συνυπάρχουν, λοιπόν, «δύο συνειδήσεις ή καλύτερα μια αντιφατική συνείδηση» υποστηρίζει ο Γκράμσι: οι ιδέες που γεννά το σύστημα και οι ιδέες που γεννά η αντίσταση.

Με αυτή την αφετηρία, ο Γκράμσι αναζητά τους τρόπους για να γίνει η εργατική τάξη και το κόμμα της, δηλαδή η Αριστερά, ηγεμονική, καθοριστική δύναμη μέσα στις ευρύτερες μάζες των αγροτών, των φτωχών, των λαϊκών ανθρώπων. Σε αυτή του την προσπάθεια δεν αντιμετωπίζει το κόμμα σαν την ελίτ των αποφασισμένων που θα δασκαλεύουν τους «καθυστερημένους» εργάτες. Οι επαναστάτες, υποστήριζε ο Γκράμσι πρέπει να είναι κομμάτι κάθε αγώνα, όσο «μερικός» ή «αμυντικός» και αν είναι. Θα πρέπει να είναι έτοιμοι να συνεργαστούν με κόσμο και ηγεσίες που δεν πιστεύουν στην επαναστατική ανατροπή και να αποδεικνύουν ότι αυτοί είναι οι καλύτεροι αγωνιστές. Λειτουργούν μέσα σε όλα τα κινήματα για να γενικεύουν τις εμπειρίες και να συνενώνουν τα διαφορετικά ρυάκια πάλης σε ένα ορμητικό ποτάμι.

Ο Γκράμσι, επεξεργάστηκε την πολύπλοκη και βασανιστική μέθοδο (πόλεμος θέσεων) που χρειάζεται για να φτάσουμε στη σοσιαλιστική επανάσταση στις αναπτυγμένες κοινωνίες της Δύσης, αντιλαμβανόμενος ότι οι ιδιαίτερες κοινωνικές συνθήκες σε αυτές δημιουργούν την ανάγκη διαμορφωσης συγκεκριμένης στρατηγικής. Μιας στρατηγικής που αναγνωρίζει τη σημασία και την απελευθερωτική δύναμη που έχει η ιδεολογική πάλη για τους καταπιεσμένους, όταν αυτή υπηρετεί πιστά το στόχο της επαναστατικής μετάβασης προς το σοσιαλισμό.

του Πέτρου Κοσμά

Η ρητορική της εξόδου από τα μνημόνια

Σε νέες δηλώσεις αποπροσανατολισμού της κοινωνικής πλειοψηφίας προέβη ο υπ.Οικ. Χάρης Γεωργιάδης. Μιλώντας πρόσφατα στο κρατικό κανάλι έκανε λόγο «για επιτυχή ολοκλήρωση του υφιστάμενου προγράμματος προσαρμογής» αφού «η Κύπρος μπαίνει στην τελευταία φάση εφαρμογής αυτού του προγράμματος, το οποίο ολοκληρώνεται σε 10 μήνες». «Είχαμε», είπε, «παραδείγματα χωρών, όπως η Ιρλανδία και η Πορτογαλία, που λειτούργησαν έτσι και πριν καν ολοκληρωθεί το δικό τους πρόγραμμα, είχαν ήδη αποκαταστήσει την εμπιστοσύνη στις διεθνείς αγορές και κατάφεραν να καλύψουν τις ανάγκες τους».

Για να δούμε, όμως, και την άλλη πλευρά -που τα αστικά επιτελεία δια του εκπροσώπου τους συντηρούν αθέατη- θα βασιστούμε στην πρόσφατη εμπειρία των δύο «εξόδων από τα μνημόνια», της Ιρλανδίας και της Πορτογαλίας.

Το ιρλανδικό «θαύμα»

Στην περίπτωση της Ιρλανδίας αυτό που διαφάνηκε είναι ότι το μνημόνιο αποτέλεσε το πρόσχημα εγκαθίδρυσης βαθιά αντιλαϊκών πολιτικών και για την «μεταμνημονιακή» εποχή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η περίπτωση της ιδιωτικοποίησης του νερού που έγινε από την ιρλανδική κυβέρνηση συνασπισμού του Έντα Κένι και ήταν ένα άμεσο μέτρο που ελήφθη στη «μεταμνημονιακή» εποχή. Μέσω της επιβολής φορολογίας στην κατανάλωση νερού ο ιρλανδικός λαός καλείται να πληρώνει έως και 500 ευρώ ετησίως για ένα φυσικό αγαθό, όταν το νερό ήταν μέχρι τώρα δωρεάν. Όλα τα έσοδα που θα προέρχονται από αυτό το χαράτσι, θα διοχετεύονται στην αποπληρωμή του δανείου (80 δισ. ευρώ) που έλαβε η Ιρλανδία από την το 2010. Αυτή ήταν μία από τις ρήτρες της συμφωνίας που συνυπέγραψε η Ιρλανδία με την τρόικα.

Οι περισσότεροι από 120.000 διαδηλωτές (σε πληθυσμό 4 εκ) που κατέβηκαν στο Δουβλίνο και όλες τις μεγάλες πόλεις κατηγορούσαν την κυβέρνηση για ενδοτισμό στις απαιτήσεις των δανειστών. Κυρίως λόγω ότι συνεχίζεται η σκληρή λιτότητα, οι δραστικές περικοπές, η ανεργία αλλά και τα χαράτσια, όπως αυτό που επιβλήθηκε στο νερό. Και όλα αυτά ένα χρόνο μετά την υποτιθέμενη «μεγάλη έξοδο» της Ιρλανδίας από το μνημόνιο.

Πορτογαλία: Το μνημόνιο τελειώνει, η λιτότητα συνεχίζεται

Η Πορτογαλία ήταν η δεύτερη χώρα της ευρωζώνης μετά την Ιρλανδία που εξήλθε από ένα πλήρες πρόγραμμα μνημονίου, ύψους 78 δισ. ευρώ, το οποίο επέφερε σκληρή λιτότητα και οδήγησε την ανεργία στα ύψη. Μέχρι το 2035 εκπρόσωποι της ΕΕ και του ΔΝΤ θα επισκέπτονται δύο φορές τον χρόνο τη Λισαβόνα. Μέχρι τότε η χώρα αναμένεται να έχει αποπληρώσει μόνο το 75% του δανείου που έλαβε και όχι ολόκληρο.

Χαρακτηριστικό της κατάστασης είναι, επίσης, το μήνυμα που έστειλε στους Πορτογάλους ο αντιπρόεδρος της Κομισιόν Σιμ Κάλας. Με ύφος χιλίων καρδιναλίων έκανε σαφές πως η Λισαβόνα δεν έχει περιθώριο να παρεκκλίνει από τις δεσμεύσεις της για «υγιείς δημοσιονομικές πολιτικές και μεταρρυθμίσεις που θα ενισχύσουν την ανάπτυξη». Αυτό μεταφράζεται σε μείωση μισθών, αύξηση της ανεργίας και της ημιανεργίας, αύξηση της ποσόστωσης του κέρδους του κεφαλαίου και υλική εξαθλίωση των δυνάμεων της εργασίας.

Η Κύπρος στη (μετα)μνημονιακή εποχή

Προς αυτήν την κατεύθυνση βάδισε και βαδίζει και η Κύπρος. Αφού η κυπριακή κυβέρνηση εφάρμοσε κατά γράμμα το αντιλαϊκό της πρόγραμμα και το κούρεμα καταθέσεων, τώρα θα εφαρμόσει και τα νομοσχέδια για την «αφερεγγυότητα». Με αυτό τον τρόπο, δίνει τα διαπιστευτήρια της προκειμένου να βαδίσει στη «μεταμνημονιακή» εποχή της. Μια εποχή που θα έχει ακριβώς τα ίδια χαρακτηριστικά με σήμερα... ίσως και χειρότερα.

Μετά τον οδοστρωτήρα των μνημονίων, έχει μπει η βάση της «νέας εποχής χωρίς μνημόνια», αφού αυτά εκπλήρωσαν πλέον το σκοπό για τον οποίο επιβλήθηκαν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στις χώρες που αναφέρθηκαν παραπάνω, οι πιο δυναμικοί κύκλοι του κεφαλαίου είδαν τα κέρδη τους να αυξάνονται για τα καλά. Την ίδια ώρα κατακτήσεις που κερδήθηκαν μέσα σε αιώνες ολόκληρους για τις δυνάμεις της εργασίας θυσιάστηκαν σε ένα διάστημα τριετίας.

Όλα αυτά σημαίνουν πρακτικά ότι η ρητορική της ακύρωσης των μνημονίων εύκολα μπορεί να αξιοποιηθεί από τα αστικά επιτελεία. Κυρίως όταν αυτή δε συνοδεύεται από ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα που θα έχει ως βάση του τις ανάγκες ενός λαού και δεν εξαντλείται μόνο στην τυπική ακύρωση τους.

της Γιάννας Χατζηγεωργίου

Κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη

Στο μεγάλο πλήγμα του κουρέματος των καταθέσεων, προστίθενται οι εκποιήσεις των ακινήτων. Για άλλη μια φορά η κυβέρνηση Αναστασιάδη έδειξε την αντιλαϊκή πολιτική της και την προτεραιότητά της να προστατεύει τις τράπεζες. Πόσες θυσίες πρέπει να κάνουμε ακόμα για τη σωτηρία των τραπεζών; Και όλα τα λόγια εφησυχασμού σχετικά με την προστασία της πρώτης κατοικίας και των ευπαθών ομάδων, είναι λόγια του αέρα αφού μόνο η αφερεγγυότητα, χαρακτηρίζει τελικά την κυβέρνηση. Καθόλου δεν νοιάζονται για το τι θα γίνει τη μέρα που θα ξεσπιτωθούν άνθρωποι, κάτι που ξέρουμε πολύ καλά ότι θα συμβεί.

Ο νόμος για τις εκποιήσεις

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε το Σεπτέμβρη του 2014, αλλά τέθηκε σε εφαρμογή στις 17 Απριλίου 2015, τα δάνεια όσων καθυστερούν πάνω από 90 ημέρες να πληρώσουν τη δόση τους κατατάσσονται στην κατηγορία των μη εξυπηρετούμενων. Από εκεί και μετά αποστέλλονται στους οφειλέτες αλλά και στους εγγυητές επιστολές στους δανειολήπτες για να επικοινωνήσουν με την τράπεζα, για να προβούν σε «διευθετήσεις» για «αναδιαρθρώσεις». Ουσιαστικά έτσι ξεκινά μια διαδικασία μήπως και καταφέρει να γλιτώσει κάποιος το σπίτι του από τον πλειστηριασμό. Οι διαδικασίες για εκποίηση έχουν απλοποιηθεί και έχουν γίνει πολύ σύντομες με το εν λόγω νομοσχέδιο. Γιατί πάνω από όλα την κυβέρνηση, που βρίσκεται σε πλήρη ταύτιση με την τρόικα και τις ορέξεις του ντόπιου κεφαλαίου, την ενδιαφέρει η «ανάπτυξη» με κάθε κόστος, χωρίς αυτή να σημαίνει απαραίτητα (καθόλου δηλαδή) καλύτερες συνθήκες διαβίωσης για το λαό.

Ο μόνος σχεδιασμός που επέλεξε να συντονίσει η κυβέρνηση είναι αυτός της δημοπρασίας. Ηλεκτρονικό σύστημα του Υπουργείου Εσωτερικών θα επιλέγει τυχαία τον δημοπράτη, γιατί η κυβέρνηση φροντίζει να προστατεύει και να εξυπηρετεί τα κοράκια και ο λαός ας κοιμάται στους δρόμους.

Όλος αυτός ο ντόρος για να περάσει ο νόμος για τις εκποιήσεις, που η καθυστέρησή του είχε γίνει βραχνάς τόσο για την τρόικα όσο και για την κυβέρνηση, είχε γίνει στη βάση μιας απόφασης της ΕΚΤ. Η απόφαση προέβλεπε πως τα κράτη που βρίσκονται σε μνημόνιο θα μπορούσαν να συμμετάσχουν στο πρόγραμμα ενίσχυσης μέσω αγοράς κρατικών ομολόγων, εφόσον έχουν εξασφαλίσει θετική αξιολόγηση. Και οι κυβερνώντες αυτή τη θετική αξιολόγηση κυνηγούσαν και πέτυχαν.

Ισπανία

Με τα συγχαρίκια των τροϊκάνων ότι: «η νομοθεσία αυτή είναι ένα σημαντικό βήμα με στόχο τη μείωση του υψηλού επιπέδου των μη εξυπηρετούμενων δανείων, η οποία είναι απαραίτητη για την αποκατάσταση της ανάπτυξης και τη δημιουργία θέσεων εργασίας», ακολουθούμε πιστά το παράδειγμα της Ισπανίας.

Gaypride: Δεν θα βγούμε απλά από τη ντουλάπα, θα τη σπάσουμε!

Ο ρατσισμός ενάντια στους ομοφυλόφιλους έχει ποτίσει βαθιά την κοινωνία μας. Στη δουλειά, στο σχολείο, στην αντιμετώπιση από τον κράτος και τον “ανδροκρατικό” στρατό οι ομοφυλόφιλοι στην Κύπρο καταπιέζονται συστηματικά.

Οι σεξιστικές διακρίσεις δεν είναι κάτι που αφορά μόνο τους ομοφυλόφιλους, αλλά όλους μας:

★ Γιατί η καταπίεση των ομοφυλόφιλων πάει χέρι-χέρι με την καταπίεση των γυναικών: οι πρώτοι «υπονομεύουν» την οικογένεια με τη μορφή που τη ξέρουμε σήμερα γιατί δεν «χωράνε» στο σχήμα και στις δεύτερες επιβάλλεται ως μητέρες να αναπαράγουν αυτή τη μορφή οικογένειας. Με άλλα λόγια, οι πρώτοι δεν είναι χρήσιμοι σαν απλήρωτη εργασία στα πλαίσια μιας οικογένειας όπως είναι οι δεύτερες.

★ Γιατί αυτή η πυρηνική μορφή οικογένειας είναι μηχανισμός που αναπαράγει φυσικά και ιδεολογικά εργάτες

★ Γιατί είμαστε όλοι στην ίδια πλευρά: εργαζόμενοι/ες και νέοι/ες απέναντι σε ένα σύστημα που καταστρέφει τις ζωές μας.

★ Γιατί ενώ πρέπει να μένουμε ενωμένοι στην πλευρά των κοινωνικών αγώνων, ο ρατσισμός και ο σεξισμός είναι εργαλεία του συστήματος, για να βάζει όρια ανάμεσά μας.

★ Γι’ αυτό και δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στην κάλπικη «αντιρατσιστική ευαισθησία» των από πάνω.

Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο ότι αυτοί που καλλιεργούν το ρατσισμό και το σεξισμό και απειλούν με κηρύγματα μίσους είναι αυτοί που στηρίζουν στην πράξη την κυβέρνηση και τα αφεντικά. Στηρίζουν την εκμετάλλευση, τα μνημόνια, το σύστημα.

Στη συγκεκριμένη χώρα ψηφίστηκε ο νόμος των εκποιήσεων το 2007 και μέχρι το 2012 είχαν εκποιηθεί 400.000 ακίνητα. Κατά το μεσοδιάστημα το ποσοστό αυτοκτονιών χτύπησε κόκκινο με το 34% να συνδέεται άμεσα με το ξεσπίτωμα των ανθρώπων. Μπροστά σε αυτό το προμελετημένο έγκλημα η ισπανική κοινωνία αντέδρασε. Μετά τη συλλογή 1,5 εκατομμυρίου υπογραφών και δυναμικές κινητοποιήσεις από το κίνημα κατά των εκποιήσεων η ισπανική κυβέρνηση αναγκάστηκε να αλλάξει, τελικά, τη νομοθεσία. Ο τραγικός απολογισμός των πέντε αυτών χρόνων είναι χιλιάδες αυτοκτονίες και περισσότερες χιλιάδες αστέγων.

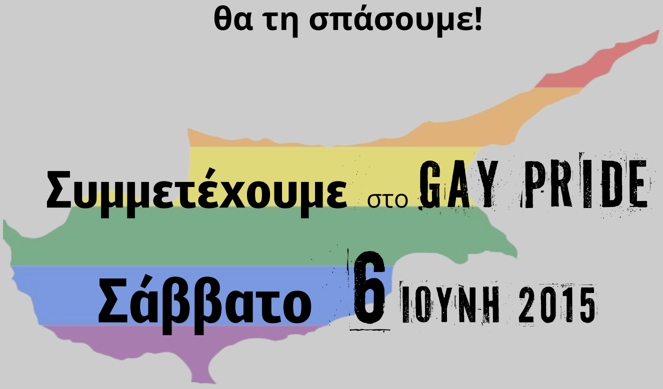
Κάτω τα ξερά σας από τα σπίτια μας

Το παράδειγμα της Ισπανίας χρειάζεται να το ακολουθήσουμε στο κινηματικό επίπεδο πριν θρηνήσουμε θύματα όπως εκεί. Ήδη έγιναν κάποιες σημαντικές κινητοποιήσεις τόσο στη Λευκωσία όσο και σε άλλες πόλεις ενάντια στις εκποιήσεις. Χρειάζεται να δυναμώσουμε τα κινήματα στο άμεσο μέλλον, ώστε να σταματήσουμε την κυβέρνηση Αναστασιάδη. Η ανθρώπινη ζωή δεν είναι υποχείριο της απληστίας καμίας κυβέρνησης και κανενός τραπεζίτη.

Δε μας τρομοκρατούν, όμως, ούτε οι φασίστες, ούτε τα αφεντικά τους, ούτε οι παπάδες της Ιεράς Συνόδου, ούτε τα ΜΜΕ. Αντιθέτως μας εξοργίζουν. Δε θα «συμμορφωθούμε» στα πρότυπα και στον τρόπο ζωής που μας επιβάλλουν. Ενωμένοι θα παλέψουμε για όλα αυτά που δικαιούμαστε, για μια ζωή χωρίς καταπίεση, ρατσισμό, σεξισμό, φτώχεια και ανεργία.

Δεν θα βγούμε απλά από τη ντουλάπα, θα τη σπάσουμε!

του Κκιλίντζιρου

Που πάνω-που πάνω

- Στην προπαγάνδα του ΚΕΒΕ, Σιακόλα τζιαι λοιπών που εφάαν τα αφκιά μας ότι θέλουν τα μαχαζιά ανοιχτά τες Κυριακάες γιατί δημιουργούν τζαι συντηρούν θέσεις εργασίας, η απάντηση δεν είναι μόνο ότι εν λαφαζανιές, αλλά τζαι ότι θέλουμεν ΠΟΙΟΤΙΚΕΣ δουλειές με δικαίωμα στην ξεκούραση τζαι στην αργία.
- Είδαμεν τον Σιακόλα μαινόμενον, να εκβιάζει μιαν κυβέρνησην. Εκαρτερούσαμεν το. Αλλά να θωρούμεν μιαν κυβέρνησην να υποκύπτει, πάει πολλά. Άλλη μιάν φοράν αποδεικνύουν ότι οι κυβερνήσεις κουμαντάρουνται που το κεφάλαιο.
- Ο Ρίκκος λαλεί "ουδείς υπεράνω του νόμου". Εκτός που τον ίδιο, τους ομοίους του, τα αφεντικά τους, τες τράπεζες, που έτσι τζι αλλιώς κάμνουν τους νόμους στα μέτρα τους. Γιατί μερικοί εν "πιο ίσοι" απέναντι που τον νόμο που κάποιους άλλους.
- «Θρίαμβος» των συντηρητικών στη Βρετανία που με 36,8% (!) εσαρώσαν τες βουλευτικές έδρες. Τούτα εν τα μαγικά των ΜΜΕ τζαι του εκλογικού νόμου, που θα έκαμναν τον Χουντίνι να κοτσιηνίζει που την αντροπή.
- Ελπιδοφόρα τα μαντάτα που την άλλη πλευρά: Οι Τουρκοκύπριοι τζαι μεγάλο κομμάτι των εποίκων είπαν όι στον εθνικισμό. Εν ένα πρώτο βήμαν τζαι δεν φτάνει να καρτερούμεν την συνέχειαν αλλά χρειάζεται να την οργανώσουμε. Εν στο σιέριν μας.
- Ο υπουργός μεταφορών εχαρακτήρισεν την απεργία στα λιμάνια «αχρείαστη». Ο ίδιος τζαι η κυβέρνησή του δυστυχώς εν εν μόνον αχρείαστοι αλλά εν τζαι επικίνδυνοι.
- Οι παρέες τους της ΟΕΒ, εν κανεί που θέλουν τα μαχαζιά ανοιχτά Κυριακάες, εισηγούνται να απαγορευτούν τζαι οι απεργίες. Τούτοι εν οργανωμένοι σαν τάξη, εμείς;
- Ο δικτάτορας Σίσι με τον «ανοιχτά τις Κυριακές» Αναστασιάδη τζαι τον «πρώτη φορά Αριστερά» Τσίπρα υπογράφουν συμφωνίες τζαι διούν γην τζαι ύδωρ στο Ισραήλ. Την ίδιαν ώρα οι Ισραηλινοί στρατιώτες σκοτώνουν αμάχους Παλαιστινίους για να καταπολεμήσουν την ανία τους, σύμφωνα με αποκαλύψεις της Washington Post.
- Η Μεσόγειος εγίνικεν έναν απέραντον νεκροταφείο. Η «λύση» που πάν να εφαρμόσουν, εν να το μεγαλώσει παραπάνω, αφού βασίζεται στην ακόμα μεγαλλύτερην καταστολήν τζαι περιφρούριση της Ευρώπης-φρούριο.
- Αφού επιάαν τα ριάλλια μας που τες καταθέσεις, εν να μας πάρουν τζαι τα σπίθκια. Όι οι κομμουνιστές καλέ, οι άλλοι.

της Μαρίας Μαρσέλου

ΑνΑΔόμηση ή αποδόμηση;

Ο Μαρξ υποστήριζε ότι καπιταλισμός χωρίς ανεργία δεν υφίσταται. Και αυτό είναι απολύτως λογικό αφού ο εργαζόμενος, υπό το φόβο της ανεργίας, αναγκάζεται να εργάζεται με όλο και δυσμενέστερους όρους. Αυτό εφαρμόζεται και σήμερα όχι μόνο στην Κύπρο αλλά και σε ολόκληρη την ευρωζώνη με τα ποσοστά ανεργίας να εκτινάσσονται, συχνά αγγίζοντας και το 50% σε συγκεκριμένες ομάδες (π.χ. νέοι).

Στα πλαίσια αυτά παρακολουθούμε την «υπεράνθρωπη» προσπάθεια της κυβέρνησης και των αρμόδιων αρχών να περιορίσουν την ανεργία κυρίως στους νέους πτυχιούχους αφού αυτοί αποτελούν «το μέλλον του τόπου!». Σε συνεργασία λοιπόν με την ΑνΑΔ (Αρχή Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού) εκπονούν ένα σωρό προγράμματα που στοχεύουν να δώσουν σε άνεργους πτυχιούχους την ευκαιρία να «καταρτιστούν» με την τοποθέτησή τους σε επιχειρήσεις & οργανισμούς (δυστυχώς στα προγράμματα συμμετέχουν ακόμα και δημόσια πανεπιστήμια).

Ο εργοδότης προσλαμβάνει, η ΑνΑΔ επιδοτεί

Διακηρυγμένος στόχος του σχεδίου της ΑνΑΔ είναι «η παροχή ευκαιριών απόκτησης εργασιακής πείρας σε άνεργους νέους πτυχιούχους, με σκοπό τη βελτίωση της απασχολησιμότητάς τους με την παράλληλη παροχή δυνατότητας σε επιχειρήσεις/ οργανισμούς να αξιοποιήσουν προσοντούχο δυναμικό». Βασικά κριτήρια για την ένταξη στα εν λόγω προγράμματα αποτελούν να είναι κάποιος εγγεγραμμένος άνεργος, κάτω των 35 ετών και κάτοχος πτυχίου τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Στους όρους εργασίας συναντάμε τον τίτλο «Επιδόματα». Η ΑνΑΔ, όπως ορίζεται σαφέστατα από το σχέδιο, θα καταβάλλει στους ανέργους επίδομα κατάρτισης ύψους €125 την εβδομάδα από τα οποία θα αποκόπτεται η εισφορά στις κοινωνικές ασφαλίσεις ύψους 7,8%. **Οι καθαρές απολαβές κυμαίνονται, δηλαδή, στα €460 μηνιαίως.**

Όροι Εργασίας

Το πιο σημαντικό κομμάτι του σχεδίου αποτελούν οι όροι εργασίας των «επιτυχόντων». Η διάρκεια είναι 6μηνη και οι συνθήκες είναι αντίστοιχες με μιας πλήρους απασχόλησης δουλειά. Απαιτείται 8ωρη εργασία προσαρμοσμένη στον τρόπο λειτουργίας της επιχείρησης με μισθό πείνας!

Αυτό που συμβαίνει είναι ότι οι επιχειρήσεις προσλαμβάνουν δωρεάν εργατικό δυναμικό και βαφτίζουν την ιστορία «προσφορά ευκαιριών», αφού ο εργαζόμενος «αποκτά εργασιακή πείρα και θα είναι σε θέση να διεκδικήσει κκαλύτερους όρους». Του δίνουμε και κάτι τις (όχι η εταιρεία, η ΑνΑΔ, μην ξεχνιόμαστε) σαν χαρτζιλίκι και πρέπει να αισθάνεται ευγνωμοσύνη που τέτοιους δύσκολους καιρούς κάτι βρήκε να κάνει.

Από την άλλη, οι άνεργοι πτυχιούχοι που καταθέτουν αιτήσεις για συμμετοχή σε τέτοιου είδους προγράμματα πέφτουν στην παγίδα θεωρώντας ότι ίσως είναι μια καλή αρχή. Ευελπιστούν ότι η επιχείρηση μετά το πέρας του 6μηνου θα κρατήσει τους «άξιους και προσοντούχους». Έτσι καθιερώνεται μια αλλοτριωμένη εργασιακή συνείδηση που στηρίζεται στην καλή σχέση με την εργοδοσία και στον πλήρη ανταγωνισμό με τους συναδέλφους αφού ο «καλύτερος κερδίζει».

Συνοψίζοντας, ένα είναι σίγουρο: Οι επιχειρήσεις εκμεταλλεύονται στο έπακρο τις ευκαιρίες που προσφέρει η κρίση και η ΑνΑΔ τους δίνει τη δυνατότητα να κερδοσκοπούν χωρίς κανένα κόστος.. Όλοι οι εργαζόμενοι μέσω της ΑνΑΔ πολλές φορές απασχολούνται σε θέσεις που καμία σχέση δεν έχουν με το πτυχίο τους και αμείβονται με μισθούς πείνας. Για παράδειγμα, απόφοιτη σχολής καλών τεχνών προσελήφθη σε κατάστημα ρούχων ως «διακοσμή-

τρια εσωτερικών χώρων» και εργαζόταν ως πωλήτρια! Έτσι καθιερώνεται ένα εργασιακό καθεστώς το οποίο στηρίζεται σε «ευέλικτες» μορφές εργασίας και σε αναλώσιμους εργαζόμενους.

Η στάση των συντεχνιών

Τεράστια εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι ψάχνοντας πληροφορίες για τα προγράμματα της ΑνΑΔ διαπιστώνουμε ότι ο εγχώριος τύπος όχι μόνο δεν ασκεί καμία κριτική, αλλά αντίθετα εγκωμιάζει τις πρακτικές αυτές. Στα ίδια πλαίσια κινούνται, δυστυχώς, και οι συντεχνίες που αφήνουν εντελώς απροστάτευτους τους εργαζόμενους και απλώς σιωπούν μπροστά στην κατεδάφιση κάθε εργασιακής αξιοπρέπειας. Εντείνεται, λοιπόν, η επίθεση ακόμη και σε ό,τι είχε μείνει όρθιο πριν από την κρίση με άλλοθι την καταπολέμηση της ανεργίας. Απέναντι σε αυτό το αίσχος η απάντηση μας μπορεί να είναι μόνο μια: **μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα**

του Θοδωρή Κούρου

Διαφθορά και καπιταλισμός: Μια ιστορία αγάπης

Τον τελευταίο καιρό γίνεται μεγάλη κουβέντα για τα σκάνδαλα. Καλά ως εδώ. Το πρόβλημα είναι ότι οι επίδοξοι Μεγαλέξανδροι που περιφέρονται στα ΜΜΕ και υπόσχονται να κόψουν μονομιάς το γόρδιο δεσμό της διαφθοράς, αποφεύγουν να μπουν στην ουσία του θέματος.

Ο καπιταλισμός είναι το οικονομικό σύστημα που χαρακτηρίζεται από την ιδιωτική ιδιοκτησία κεφαλαίων και που ο καθορισμός των τιμών, της παραγωγής και της διανομής των αγαθών ρυθμίζεται από τον ανταγωνισμό σε μια ελεύθερη αγορά. Ο Adam Smith, ο οποίος συχνά αναφέρεται ως ο «πατέρας του καπιταλισμού», περιέγραψε ένα σύστημα στο οποίο το «αόρατο χέρι της αγοράς» ρυθμίζει όλα τα παραπάνω χωρίς καμμία κρατική παρέμβαση. Η κυβέρνηση υπάρχει μόνο για την προστασία των ατομικών δικαιωμάτων και αναλαμβάνει επίσης τη συγκρότηση στρατού, αστυνομίας και δικαστικού συστήματος.

Ποιός φταίει για τη διαφθορά;

Υποτίθεται, λοιπόν, πως ο καπιταλισμός βασίζεται στην «ελεύθερη αγορά» και τα ατομικά δικαιώματα. Αυτό παραπλανητικά υποδηλώνει ότι είναι ένα προοδευτικό σύστημα. Ωστόσο, στην πραγματικότητα εξυπηρετεί τα συμφέροντα των προνομιούχων ελίτ του ανεπτυγμένου κόσμου κυρίως και βλάπτει τα συμφέροντα όλων των υπολοίπων.

Ποιός είναι όμως ο ρόλος του κράτους; Είναι εκεί για να απονέμει δικαιοσύνη; Το φορολογικό σύστημα, οι διευκολύνσεις στις επενδύσεις και στο κεφάλαιο αποκαλούνται πολιτική, συχνά είναι νόμιμη διαφθορά. Η χρηματοδότηση των κομμάτων εξουσίας από επιχειρηματίες (στην περίπτωση των ΗΠΑ «συνταγματικό δικαίωμα») είναι ένα παράδειγμα νόμιμης μεν, διαφθοράς δε. Όταν λοιπόν «τα παίρνει» ένας πολιτικός «κάτω από το τραπέζι» μιλάμε για **διαφθορά ενώ όταν δωροδοκείται μια ολόκληρη κυβέρνηση για να πουλήσει τη CYTA, την ΑΗΚ ή τα λιμάνια, για να μην αυξήσει τον εταιρικό φόρο και πάει λέγοντας, μιλάμε για πολιτική.** Θα μπορούσε να αντιπαραθέσει κανείς πως όλα αυτά γίνονται για την «ανάπτυξη», άρα είναι θεμιτά. Πράγματι, είναι απολύτως θεμιτά στο πλαίσιο ενός καπιταλιστικού κράτους όπου αντί η οικονομία να ελέγχεται από τους κυβερνώντες, οι κυβερνώντες ελέγχονται από την οικονομία. Και

αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα.

Η δομή του καπιταλισμού προάγει τη νόμιμη αλλά και την παράνομη διαφθορά. Οι επιχειρήσεις επιδιώκουν να αυξάνουν τα κέρδη τους με κάθε τρόπο. Για να το πετύχουν οργανώνονται σε ενώσεις, όπως η ΟΕΒ. Για το τι επιδιώκουν τέτοιου είδους ενώσεις πήραμε πρόσφατα μια γεύση με την ΟΕΒ να ζητά απαγόρευση των απεργιών, το Σιακόλα να εκβιάζει με απολύσεις και την κυβέρνηση να υποκύπτει για «πολιτικούς» λόγους. Από την άλλη, διαβάζουμε στην ιστοσελίδα της ΟΕΒ πως φιλοδοξεί: να αποτελεί καταλυτικό φορέα **της ανάπτυξης και της ευημερίας.** Στοχεύει, επίσης, στη διατήρηση του **ισοζυγίου δυνάμεων μεταξύ του επιχειρηματικού κόσμου και των συνδικαλιστικών και άλλων οργανώσεων που δρουν σαν ομάδες πίεσης και στην προώθηση των καλώς νοουμένων συμφερόντων των μελών** της. Είναι σαφές πως τέτοιες ενώσεις επιδιώκουν να ικανοποιήσουν τα ταξικά συμφέροντα των καπιταλιστών εμφανίζοντας τις διεκδικήσεις τους ως ευεργετικές για το σύνολο της κοινωνίας.

Ένα καλύτερο θεσμικό πλαίσιο αποτελεί απάντηση;

Τα γεγονότα, τόσο στην Κύπρο όσο και διεθνώς, αποδεικνύουν καθημερινά ότι κανένας νόμος δεν έχει σταματήσει τα φαινόμενα διαφθοράς. Όλα τα δικαστήρια και οι επιτροπές έχουν αποτύχει να αντιμετωπίσουν τέτοια φαινόμενα. Τα ΜΜΕ συχνά παρουσιάζουν περιστατικά διαφθοράς σαν μεμονωμένα (βλ. Ρίκκος, Βέργας, Δρομολλαξιά, Γιωρκάτζη) και κάθε φορά που σκάει ένα σκάνδαλο «πέφτουν απ' τα σύννεφα». Το ίδιο ισχύει και για τους εκπροσώπους της πολιτικής εξουσίας.

Επίσης, ακούμε συχνά ότι η διαφθορά αποτελεί μεσογειακό φαινόμενο και όχι ευρωπαϊκό. Παρόλα αυτά, από την Ιταλία του Μπετίνο Κράξι μέχρι τη Γαλλία του Φρανσουά Μιτεράν και τη Γερμανία του Χέλμουτ Κολ και της Siemens, δεκάδες περιστατικά δείχνουν ότι το «κακό χρήμα» διαφθείρει κυβερνήσεις παντού στον κόσμο.

Από τη στιγμή που η διαφθορά αποτελεί δομικό στοιχείο του συστήματος, τι μπορούμε να κάνουμε; Το ερώτημα είναι εύλογο, παρόλα αυτά δεν είναι χρήσιμο να μεταθέτουμε τις λύσεις όλων των προβλημάτων μας για μετά την αλλαγή του συστήματος. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να αυξήσουμε τον κοινωνικό έλεγχο πάνω σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου βίου παλεύοντας για διακαιοσύνη. Μόνο με καθημερινές μάχες τόσο ενάντια στη διαφθορά, όσο και ενάντια στο σύστημα που τη γεννά θα μπορέσουμε να γείρουμε την πλάστιγγα προς το μέρος μας.

της Μαρίας Παναγοπούλου

Μάης του ΄68: Ο αγώνας συνεχίζεται

Η Γενική Απεργία κράτησε δεκαπέντε μέρες και άγγιξε τους πάντες. Οι χορεύτριες των καμπαρέ Φολί Μπερζέρ, οι ποδοσφαιριστές, οι νεκροθάφτες, όλοι απεργούσαν! "Δεν είναι μέρες ούτε να πεθάνει κανείς" ήταν η διαπίστωση των ημερών

Η πολιτική διαμορφώνεται στους δρόμους

Για το Μάη του '68 έχουν γραφτεί πολλά. Μέσα από αφιερώματα, βιβλία, ντοκιμαντέρ και συνεντεύξεις ανθρώπων που έζησαν τα γεγονότα αποτυπώνεται το στίγμα που άφησε το 1968 σε παγκόσμιο επίπεδο. Για το εργατικό κίνημα και τη νεολαία το '68 άφησε πίσω του μια ολοζώντανη εμπειρία αμφισβήτησης του καπιταλισμού αλλά και τη συνείδηση της δύναμης των καταπιεσμένων να φέρουν «τα πάνω κάτω» και να γράψουν ιστορία. Αυτό, ακριβώς είναι το μήνυμα που η άρχουσα τάξη προσπαθεί συστηματικά να παραποιήσει, να υποτιμήσει και τελικά να θάψει. Υπηρετώντας αυτή την προσπάθεια έχουν κυκλοφορήσει κατά καιρούς στον αστικό τύπο διαφόρων λογιών αφηγήματα που παρουσιάζουν το Μάη ως ένα ανέμελο εξεγερσιακό πάρτυ, όπου διάφοροι «ασυμβίβαστοι πιτσιρικάδες» υπό την επήρεια ναρκωτικών έζησαν το δικό τους καλοκαίρι αγάπης. Σε αυτές τις αναφορές η καθοριστική συμμετοχή των εργαζομένων αποσιωπάται, όχι μόνο για να μην χαλάσει η lifestyle εικόνα της «αμφισβήτησης χωρίς αιτία» αλλά κυρίως για να ξεθωριάσουν από τη συλλογική μνήμη τα πραγματικά γεγονότα που τάραξαν συθέμελα τις -όχι και τόσο- στέρεες βάσεις του καπιταλιστικού οικοδομήματος. Για να γίνουν ακόμα πιο πιστευτές αυτές οι αφηγήσεις, ο αστικός τύπος έχει αξιοποιήσει μέχρι και την εμπειρία διάφορων «πρώην ασυμβίβαστων» πρωταγωνιστών των γεγονότων, οι οποίοι σήμερα μας διαβεβαιώνουν ότι οι επαναστάσεις είτε είναι αχρείαστες και επικίνδυνες είτε δεν μπορούν να γίνουν. Αυτό που δεν μας λένε, βέβαια, είναι ότι η επιχειρηματολογία τους δεν είναι καθόλου καινούρια. Αντίθετα, ανθούσε ήδη πριν το 1968. Τα ίδια τα γεγονότα, όμως, τη διέψευσαν πανηγυρικά.

Ο γαλλικός Μάης

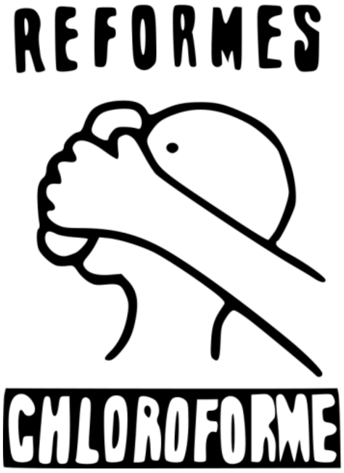
Η νύχτα της 10ης Μαΐου έμεινε γνωστή στην ιστορία ως η 'νύχτα των οδοφραγμάτων'. Μια μεγάλη φοιτητική διαδήλωση, κυκλωμένη από την αστυνομία, αποφάσισε να σηκώσει οδοφράγματα και να δημιουργήσει μια απελευθερωμένη ζώνη μέσα στο Παρίσι. Η επίθεση της αστυνομίας ήταν πιο βάρβαρη από ποτέ, αλλά η αντίσταση των φοιτητών και η αλληλεγγύη του κόσμου ήταν συγκλονιστική. Αυτό το μαζικό ρεύμα συμπαράστασης και η συμμετοχή εργατών στις συγκρούσεις, ανάγκασε τη CGT (το ελεγχόμενο από το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας συνδικάτο) να κυρήξει μονοήμερη γενική απεργία στις 13 Μάη και να καλέσει σε διαδήλωση ενάντια την καταστολή. Εκείνη τη μέρα έγινε στο Παρίσι η μεγαλύτερη διαδήλωση μετά την απελευθέρωση από τους ναζί.

Γενική Απεργία

Η δύναμη της διαδήλωσης γέμισε τους εργάτες με αυτοπεποίθηση και η γενική απεργία έμελλε να μην είναι το τέλος, αλλά η αρχή της εξέγερσης του Μάη. Τις μέρες που ακολούθησαν το απεργιακό κύμα εξαπλώθηκε σε όλη τη χώρα. Οι καταλήψεις των εργοστασίων διαδέχονταν η μια την άλλη (Sub Aviation, Renault κλπ). Σε πολλές περιπτώσεις οι εργαζόμενοι κατέλαβαν τα εργοστάσια και κλείδωσαν στα γραφεία τους διευθυντές. Στις 20 Μάη η συμμετοχή στην απεργία έφτασε τα 10 εκατομμύρια εργάτες. Η εργατική τάξη καταπιεσμένη για χρόνια, και με την αυτοπεποίθηση που μετέφερε ο ανυποχώρητος αγώνας των φοιτητών, έμπαινε μαζικά σε κίνηση, παραλύοντας τη χώρα. Η Γενική Απεργία κράτησε δεκαπέντε μέρες και άγγιξε τους πάντες. Οι χορεύτριες στα καμπαρέ Φολί Μπερζέρ, οι ποδοσφαιριστές, οι νεκροθάφτες, όλοι απεργούσαν! 'Δεν είναι μέρες ούτε να πεθάνει κανείς' ήταν η διαπίστωση των ημερών. Όσο για τις τράπεζες, ο «Economist» έγραφε: «Κανείς δεν είναι πια σίγουρος για το ποιος απαντά στο τηλέφωνο στην Τράπεζα της Γαλλίας».

Επιστροφή στην ¨ομαλότητα¨

Για να επιστρέψει η Γαλλία στην «ομαλότητα» χρειάστηκε η επέμβαση των μονάδων καταστολής CRS στα εργοστάσια, οι σκληρές μάχες με την αστυνομία και πολλές υποχωρήσεις από τους καπιταλιστές. Ομως και πάλι, η ιστορία δεν θα τέλειωνε εκεί αν οι ρεφορμιστικές ηγεσίες των συνδικάτων δεν εσπρωχναν τα πράγματα στην κατεύθυνση της ομαλότητας. Την ώρα που το σύνθημα 'η εξουσία στους εργάτες' ηχούσε στους δρόμους, οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές σε συνεννόηση με το ΚΚΓ δέχθηκαν την πρόσκληση του γάλλου πρωθυπουργού Πομπιντού για διαπραγματεύσεις, οι οποίες κατέληξαν: σε αυξήσεις 10% για όλους τους εργάτες, 35% αύξηση του βασικού μεροκάματου στα εργοστάσια, 56% στα αγροκτήματα και μέχρι 73% στα μαγαζιά κλπ. Αδιαμφισβήτητα, οι εργατικές κατακτήσεις που κατοχυρώθηκαν απο τη συμφωνία συνδικάτων-κυβέρνησης ήταν πολύ σημαντικές για την καλυτέρευση της ζωής των εργαζομένων. Αυτός ο συμβιβασμός, όμως, έγινε και η «ταφόπλακα» για το συνολικό όραμα ανατροπής που δημιούργησε γαλλικός Μάης.

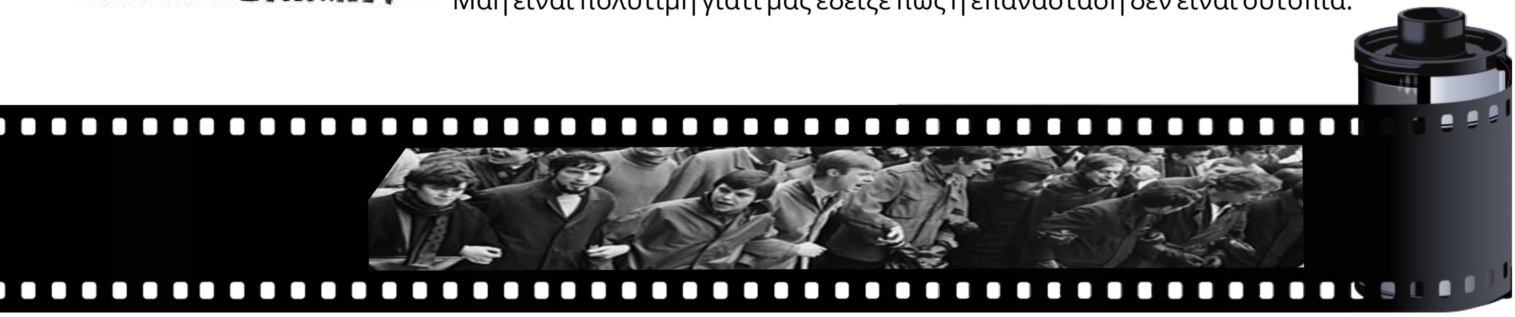

Το παγκόσμιο 1968

Σε παγκόσμιο επίπεδο το 1968 ήταν μια σκληρή χρονιά για την άρχουσα τάξη. Ξεκίνησε με την αντίσταση κατά του πολέμου των ΗΠΑ στο Βιετνάμ, επεκτάθηκε σε ένα συνολικό ρεύμα αμφισβήτησης και έγινε τελικά ο εφιάλτης των καταπιταλιστών διεθνώς. Διαφορετικές κοινωνίες -από τη Βόρεια και τη Λατική Αμερική, την Ευρώπη μέχρι την Ιαπωνία- έζησαν το δικό τους 1968 σε διαφορετικές χρονικές συγκυρίες. Όπως πολύ εύστοχα γράφει ο Π. Πέτρου «τα γεγονότα που χαρακτήρισαν τον παγκόσμιο Μάη μιλάνε από μόνα τους. Τον «τόνο» στην περίοδο έδινε ο αντιϊμπεριαλιστικός αγώνας των Βιετναμέζων και η διεθνιστική αλληλεγγύη των Αμερικανών που κήρυσσαν τον «πόλεμο» στην δική τους αστική τάξη με το σύνθημα «φέρτε τον πόλεμο μέσα στις ΗΠΑ». Οι Μαύροι Πάνθηρες που για να απαλλάγει ο μαύρος πληθυσμός από την καταπίεση πάλευαν να τσακίσουν το σύστημα που στηριζόταν στην εκμετάλλευσή τους. Και κυρίως τον τόνο έδινε η μεγαλύτερη γενική απεργία της ιστορίας που έκανε τον γαλλικό Μάη παγκόσμιο και διαχρονικό σημείο αναφοράς»

Ο αγώνας συνεχίζεται

Η επίδραση του 'παγκόσμιου 1968' στα χρόνια που ακολούθησαν δεν μπορεί να χωρέσει σε ένα μικρό αφιέρωμα. Το σίγουρο πάντως είναι ότι ο επαναστατικός άνεμος ενέπνευσε τη νεολαία και τους εργαζόμενους, συνέτριψε το συντηρητισμό και το ρατσισμό, έδωσε νέα πνοή στην καλλιτεχνική δημιουργία και ξαναζωντάνεψε ολόκληρα κινήματα (φεμινιστικό, οικολογικό, αντιπολεμικό, ενάντια στην ομοφοβία). Και κάτι ακόμα, πολύ κρίσιμο: Ξανάφερε στο προσκήνιο τις ιδέες της επαναστατικής αριστεράς που είναι απολύτως απαραίτητες όχι μόνο για να εξηγήσουμε τι συμβαινει γύρω μας σήμερα, αλλά για να αλλάξουμε τον κόσμο. Σε αυτό τον αγώνα η εμπειρία του Μάη είναι πολύτιμη γιατί μας έδειξε πως η επανάσταση δεν είναι ουτοπία.

του Θέμη Θεμιστοκλέους

Αντιφασισμός: Από που πάνε για το μέτωπο;

Όπως σε όλη την Ευρώπη, έτσι και στην Κύπρο, στις 21 Μάρτη έγινε στη Λευκωσίας διαδήλωση κατά του ρατσισμού. Φέτος ειδικά, οι εκδηλώσεις είχαν ξεχωριστή σημασία και λόγω της παγκόσμιας ισλαμοφοβικής εκστρατείας που έχουν εξαπολύσει οι κυβερνήσεις των δυτικών χωρών αλλά και τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. Από αυτή την εκστρατεία δεν θα μπορούσε να λείπει η Κύπρος. Ο διαχωρισμός της κοινωνίας με τη μέθοδο του φόβου για τον «κακό αλλόθρησκο που περιμένει στη γωνιά για να σε βλάψει», έχει γίνει βασικό «προϊόν εσωτερικής κατανάλωσης».

Εκείνη τη μέρα μαζευτήκαμε γύρω στα 80 άτομα από διάφορες οργανώσεις -κυρίως της αριστεράς- αλλά και ανένταχτοι. Διαδηλώσαμε με πανό και συνθήματα ενάντια στο ρατσισμό αλλά και ενάντια στο κοινωνικό σύστημα που μέσα στην κρίση του, χρησιμοποιεί το ρατσισμό για να διχάσει τους ανθρώπους και να στρέψει αλλού την οργή για όσα τους συμβαίνουν. Η πορεία, παρά τη μικρή της συμμετοχή, είχε παλμό και πέρασε από κομβικά σημεία της παλιάς πόλης (γειτονιές μεταναστών - τζαμί - Λήδρας - Ονασαγόρου) καταλήγοντας στην πλατεία Ελευθερίας.

Μια αποτίμηση

Διοργανώσεις σαν και αυτή, είναι απολύτως απαραίτητες. Ωστόσο, αντανακλούν μια κατάσταση ετοιμότητας του αντιρατσιστικού-αντιφασιστικού κινήματος πολύ κατώτερη των αναγκών της εποχής. Παρά το ότι έγινε κάλεσμα σε όλη την κυπριακή αριστερά για συνδιοργάνωση της διαδήλωσης και άλλων κοινών αντιρατσιστικών δράσεων δεν καταφέραμε να συμφωνήσουμε σε οτιδήποτε περισσότερο από την υλοποίηση της συγκεκριμένης πορείας. Η σχετική συζήτηση αναλώθηκε σε ανούσιες και αδιέξοδες αντιπαραθέσεις.

Η κατάσταση αυτή είναι απογοητευτική και κάνει κάθε καλοπροαίρετο αγωνιστή/αγωνίστρια να αναρωτιέται πώς είναι δυνατό να συμβαίνει κάτι τέτοιο, από τη στιγμή που, αν μη τι άλλο, μιλάμε για οργανώσεις που έχουν σαν αφετηρία κοινές αξίες της αριστεράς. Δυστυχώς, είναι αλήθεια ότι η πορεία των αντιρατσιστικών δράσεων τα τελευταία χρόνια, ακολουθεί φθίνουσα πορεία όχι μόνο σε συμμετοχή, αλλά και στο κατά πόσο καταφέρνουν να παρέμβουν αποτελεσματικά στην κοινωνία. Και αυτό ισχύει ασχέτως με το ποιος οργανώνει, συμμετέχει ή καλεί σε στήριξη. Η αναγνώριση αυτής της κατάστασης είναι απαραίτητη για να μπορέσουμε να την αντιμετωπίσουμε. Σε συνθήκες σαν τις σημερινές δεν μπορούμε ούτε να ωραιοποιούμε τα γεγονότα ούτε να μένουμε ικανοποιημένοι από το ελάχιστο που μπορεί να γίνει.

Γιατί υπάρχει αυτή η κατάσταση;

Στην κυπριακή ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική αριστερά, η οποία μετρά πολύ μικρές αριθμητικά δυνάμεις, έχουν συσσωρευτεί μια σειρά από προβλήματα που εμποδίζουν την ανάπτυξη σημαντικών μετωπικών δράσεων. Οι πολιτικές και τακτικές διαφορές μεταξύ των σχημάτων -άλλοτε σοβαρές, άλλοτε όχι και τόσο- σε συνδυασμό με την μικρή τους επιρροή σε ευρύτερα ακροατήρια, έχουν δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα: Ενισχύουν τον παραγοντισμό και συντηρούν τους ισχυρούς και συνάμα παραλυτικούς δεσμούς -ορισμένων σχημάτων- με το ΑΚΕΛ. Πέρα από αυτή τη διαπίστωση, η στάση του ΑΚΕΛ είναι κρίσιμη γιατί αποτελεί τον μεγαλύτερο φορέα της αριστεράς αυτή τη στιγμή στην Κύπρο. Δυστυχώς, σε μία σειρά από καλέσματα δεν συμμετέχει και συχνά ούτε καν συζητά για οποιαδήποτε μετωπική προσπάθεια αν δεν έχει το πάνω χέρι. Ακόμα και όταν το έχει, δεν σημαίνει ότι το χρησιμοποιεί για την ενίσχυση του κινήματος.

Σε κάθε περίπτωση, το αποτέλεσμα είναι ότι πολλές προσπάθειες δημιουργίας μετώπων καταλήγουν σε αδιέξοδο, με πιο τρανταχτή ίσως περίπτωση αυτή της ΕΡΑΣ. Το αδιέξοδο αυτό στοιχίζει ακριβά για τους εργαζόμενους και τους νέους, γιατί τους στερεί τη δυνατότητα οργανωμένης αντίστασης και συστηματικής παρέμβασης. Πολύ περισσότερο, δημιουργεί μια κατάσταση που συχνά και οι ίδιες οι οργανώσεις την αντιλαμβάνονται ως «φυσιολογική».

Μπορούμε να κάνουμε κάτι;

Αυτή τη στιγμή καμία οργάνωση δεν είναι σε θέση (οργανωτικά η/και πολιτικά) από μόνη της, να δημιουργήσει τόσο σημαντικά γεγονότα και δράσεις που θα αποδεικνύουν με αδιαμφισβήτητο τρόπο την ορθότητα των απόψεων της. Για το λόγο αυτό -αλλά και για να δημιουργηθούν ουσιαστικές προϋποθέσεις για μια τέτοια εξέλιξη- οι οργανωμένοι αριστεροί θα πρέπει να ενισχύσουμε ειλικρινά μια συμπόρευση των σχημάτων. Αυτό πρακτικά σημαίνει την οργάνωση δράσεων που ακόμη και αν αφορούν μεμονωμένα γεγονότα, τουλάχιστον θα είναι συστηματικές και θα κρατάνε ζωντανή τη συζήτηση για τα διάφορα ζητήματα.

Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο στις σημερινές συνθήκες να βγάζει κανείς την ούρα του απ' έξω και να σφυρίζει αδιάφορα. Στην κατάσταση που έχει δημιουργηθεί, όλοι και όλες, οργανωμένοι και μη, χρειάζεται να κάνουμε κριτική και αυτοκριτική αναλογιζόμενοι ότι η σημασία που έχει η δημιουργία κινήματος κατά του φασισμού από τις οργανώσεις της αριστεράς είναι τεράστια.

του Μάνου Μαθιουδάκη

Το εθνικό ζήτημα και η οικονομική συγκυρία

στον απόηχο της εκλογής Ακκιντζί

Αναθέρμανση των ελπίδων για ειρήνη

Η εκλογή του Ακκιντζί ως πρόεδρου της Β. Κύπρου έτυχε θετικής υποδοχής από ένα ευρύ φάσμα δυνάμεων. Αριστεροί εργαζόμενοι και νέοι αλλά και κόσμος με αντιεθνικιστικά αισθήματα, και στις δυο πλευρές του νησιού, πανηγύρισαν την ανάδειξη του κεντροαριστερού υποψήφιου. Ο Ακκιντζί καταγράφεται ως πολιτικός προσανατολισμένος στην εύρεση λύσης. Τονίζει την ανάγκη τήρησης αποστάσεων από την Τουρκία και διατηρεί σχέση με τα προοδευτικά κινήματα της Β. Κύπρου. Η υποψηφιότητά του λειτούργησε συσπειρωτικά για τον κόσμο της αριστεράς, τα συνδικάτα και άλλες συλλογικότητες της τ/κ κοινωνίας, που είδαν στην εκλογή του μια ελπίδα για ειρηνική συμβίωση με τους ε/κ. Ίσως όχι χορεύοντας στα οδοφράγματα το βράδυ των αποτελεσμάτων, αλλά τοποθετούμενοι θετικά για την εκλογή Ακκιντζί, εμφανίστηκαν και εκπρόσωποι του αστισμού στη ε/κ πλευρά οι οποίοι έσπευσαν να δηλώσουν την ελπίδα τους για λύση του κυπριακού. Η εικόνα αυτή, όμως, αποτυπώνει διαφορετικές κοινωνικές διαδικασίες, παρά την ομοιότητα στις διατυπώσεις.

Το διεθνές περιβάλλον των ανταγωνισμών

Για το τμήμα της κυπριακής και ελληνικής αστικής τάξης που τοποθετείται υπέρ της «λύσης», η επιθυμία για αυτήν με τη μορφή διζωνικής-δικοινοτικής ομοσπονδίας και στη βάση των ψηφισμάτων των Η.Ε, σηματοδοτεί την ετοιμότητά του να ξεπεράσει τα αντικειμενικά όρια οικονομικής ανάπτυξης που επιβάλλει η ντε φάκτο διχοτόμηση του νησιού. Πρόκειται για τμήματα μεσαίου και μεγάλου, φιλοευρωπαϊκού και νεοφιλελεύθερου κεφαλαίου που οραματίζονται να παίξουν αναβαθμισμένο ρόλο στη νέα εποχή, αξιοποιώντας την τεχνογνωσία τους και τη σύνδεσή τους με διεθνή οικονομικά και πολιτικά κέντρα.

Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας εντάσσεται η εντατικοποίηση των διαδικασιών ανακήρυξης ΑΟΖ σε συνεργασία με την Ελλάδα, το Ισραήλ και την Αίγυπτο καθώς και η επιδίωξη στενής σχέσης με τη Ρωσία, την Ε.Ε και τις ΗΠΑ. Η συμμετοχή της Κυπριακής Δημοκρατίας σε έναν τέτοιο πολύπλοκο και ετεροβαρή ιμπεριαλιστικό σχηματισμό, αποτελεί στρατηγική επιδίωξη -αλλά και κολύμπι σε βαθιά νερά- με δύο σημαντικούς στόχους: την επίτευξη εγγυήσεων οικονομικού οφέλους -που στη συγκυρία της βαθιάς οικονομικής ύφεση αποκτά αγωνιώδη χαρακτήρα για τον αστικό κόσμο- και την αναβάθμιση (χάρη στις πλάτες των ισχυρών) της δυνατότητας των ε/κ εκπροσώπων τους να βρεθούν σε ευνοϊκότερη θέση στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με την τ/κ πλευρά.

Ανάλογες πιέσεις υπάρχουν και στην "άλλη πλευρά". Στην Τουρκία, οι ξέφρενοι ρυθμοί ανάπτυξης αποτελούν παρελθόν. Ταυτόχρονα, οι ευρύτερες εξελίξεις στην περιοχή, δηλαδή το θέμα της ΑΟΖ των γειτόνων κρατών που την απειλεί με ασφυξία, η υπόθεση των Κούρδων και της πιθανότητας συγκρότησης κράτους, αλλά και η ανάπτυξη του ISIS, που δημιουργεί νέα δεδομένα στη Συρία και το Ιράκ, εντείνουν την ανασφάλεια και την επιθετικότητα της τουρκικής οικονομικής ελίτ.

Εσωτερική οικονομική κυριαρχία

Για τη διαδικασία εξεύρεσης λύσης, αυτές οι συνθήκες μεταφράζονται σε κόντρα μεταξύ αστικών τάξεων, που επειδή ακριβώς υπερασπίζονται εθνικά συμφέροντα αντίθετα μεταξύ τους, δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν ουσιαστικά την επανένωση του νησιού και των ανθρώπων του. Για το αστικό μπλοκ, το εθνικό ζήτημα (και η λύση του) είναι άρρηκτα δεμένο με την προοπτική διατήρησης και ενίσχυσης της οικονομικής του κυριαρχίας.

Η εξασφάλιση της κυριαρχίας, όμως, δεν αφορά μονάχα στο εθνικό/εθνοτικό επίπεδο. Αντίθετα, ασκείται με συνέπεια εντός και των δύο κοινοτήτων, μέσω της επιβολής σκληρής λιτότητας στα λαϊκά στρώματα. Το στοιχείο αυτό αποτελεί σημείο σύγκλισης των κατά τα άλλα αντιτιθέμενων αστικών σχηματισμών, ανεξάρτητα από την τελική μορφή λύσης. Στη σημερινή οικονομική συγκυρία, είναι απλώς αδύνατο για οποιαδήποτε άρχουσα τάξη - ανεξάρτητα από την ποσόστωση των εκπροσώπων της στο κρατικό μηχανισμό- να απεμπολήσει τα πλεονεκτήματα των αυστηρών δημοσιονομικών πολιτικών, της φθηνής και ανοχύρωτης εργατικής δύναμης, των ευχαριστημένων τραπεζιτών...

Συμπερασματικά

Η διαπίστωση αυτή είναι κρίσιμη για τον κόσμο που αντιμετωπίζει με ειλικρίνεια την επαναπροσέγγιση. Σημαίνει ότι στις σημερινές συνθήκες όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και βάθυνσης της οικονομικής κρίσης, το καθήκον υπεράσπισης της ειρήνης δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από την ανάγκη για ανατροπή των δυσμενών ταξικών συσχετισμών. Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι είναι αδύνατη η εξεύρεση βιώσιμης λύσης, αν ο ανταγωνισμός μεταξύ των γερακιών της κάθε πλευράς μεταφραστεί σε συντονισμένη κοινωνική επίθεση. Κάτι τέτοιο θα δυναμώσει τις εθνικιστικές αγκαλιές, τον ανταγωνισμό για πενιχρούς πόρους και την καχυποψία μεταξύ των κοινοτήτων. Η Αριστερά έχει ευθύνη να αναδείξει αυτό το ζήτημα. Κυρίως όμως πέφτει στις πλάτες της το καθήκον να ενοποιήσει τις εμπειρίες αντίστασης των δύο πλευρών του νησιού και να οργανώσει αποτελεσματικά την ανατροπή αυτής της προοπτικής.

του Σάμου Σαμουήλ

Αναστασιάδης και Τσίπρας σε επικίνδυνα ιμπεριαλιστικά παιχνίδια με Αλ Σίσι και Νετανιάχου

«Απόλυτα ικανοποιημένοι εμφανίστηκαν οι αρχηγοί των κρατών Ελλάδας – Κύπρου –Αιγύπτου, από τα αποτελέσματα της τριμερούς Συνόδου που πραγματοποιήθηκε στη Λευκωσία» (sigmalive 29/4). Έχει γίνει πλέον μάθημα στους λαούς της Μεσογείου ότι όταν οι αρχηγοί των κρατών τους εμφανίζονται ικανοποιημένοι, πρέπει να προετοιμάζονται για τα χειρότερα.

Η περιβόητη 'διακήρυξη της Λευκωσίας'

Στην τριμερή αυτή συνάντηση συμμετείχαν ένας δεξιός νεοφιλελεύθερος, ένας αριστερός και ένας δικτάτορας πολιτικός. Το μίγμα ακούγεται εκρηκτικό. Εντούτοις και οι τρεις έφυγαν ευχαριστημένοι από τη συνάντηση. Όπως ανάφεραν τους ένωσαν το κυπριακό, μια ενδεχόμενη ανακάλυψη κοιτασμάτων στην περιοχή, το παλαιστινιακό ζήτημα, η διεθνής τρομοκρατία, η διαλυμένη πλέον Συρία, η επιδείνωση της κατάστασης στη Λιβύη και στην Υεμένη, η μετανάστευση και φυσικά η οικονομική κρίση, ο τουρισμός και η εμπορική ναυτιλία.

Χάρτης:Αοζ χωρών Ανατολικής Μεσογείου

Τα τεράστια αυτά ζητήματα, οι τρεις αρχηγοί κρατών τα συζητήσανε και στο τέλος υπογράψανε τη 'διακήρυξη της Λευκωσίας'. Διαβάζοντας κανείς αυτούσια την διακήρυξη καταλαβαίνει ότι κανένα από τα θέματα δεν συζητήθηκε σε βάθος, καμία ξεκάθαρη άποψη δεν κατατέθηκε και το σημαντικότερο δεν εκφράστηκε πουθενά το συμφέρον των «από κάτω», το αντίθετο μάλιστα. Άρα έχουν κάθε λόγο οι λαοί της περιοχής να προετοιμάζονται για τα χειρότερα.

Η ουσία της Συμφωνίας

Στην πραγματικότητα συζητήθηκε και συμφωνήθηκε μόνο ένα πράγμα που για προφανείς λόγους δεν αναφέρεται στη διακήρυξη: Ο αποκλεισμός της Τουρκίας από τη Μεσόγειο θάλασσα και γενικότερα ο περιορισμός του ρόλου που η ίδια ήθελε να παίξει στη Μέση Ανατολή. Βλέποντας κανείς το χάρτη (ΑΟΖ ανατολικής Μεσογείου) καταλαβαίνει ότι οι τρεις εμπλεκόμενες χώρες (Κύπρος - Ελλάδα - Αίγυπτος) σχηματίζουν ένα «ανάχωμα» που όταν και εφόσον χρειαστεί μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον αποκλεισμό της Τουρκίας.

Η κίνηση αυτή έχει ξεκάθαρο γεωπολιτικό χαρακτήρα αφού επί της ουσίας παραδίδει τα κλειδιά της ανατολικής Μεσογείου στη πολεμική μηχανή της περιοχής. Εδω να θυμίσουμε τους δολοφονημένους ακτιβιστές από τον ισραηλινό στρατό στη διαδρομή τους για την Γάζα. Σε μια εποχή που ο μεγαλύτερος φόβος του Ισραήλ είναι η διεθνής του απομόνωση, αυτό αποκτά πολύτιμους συμμάχους στη γειτονιά, αναβαθμίζεται σε ενεργειακό τροφοδότη της ΕΕ –αν αποδειχθεί ότι υπάρχουν υδρογονάνθρακες- ενώ απομονώνεται η Τουρκία, η μόνη χώρα που για (για τους δικούς της λόγους) είχε σταθεί επικριτικά απέναντί του.

Επιπλέον, γνωρίζοντας ότι η ΑΟΖ δεν αφορά μόνο τους υδρογονάνθρακες αλλά και το θαλάσσιο εμπόριο και την αλιεία καταλαβαίνουμε ότι η συμφωνία κρύβει πίσω της ισχυρά οικονομικά συμφέροντα πολυεθνικών και εταιριών και εφοπλιστικού κεφαλαίου.

Ένα ακόμη ενδιαφέρον σημείο που προκύπτει από τη συμφωνία και ενισχύει την παραπάνω διαπίστωση είναι η επαναλαμβανόμενη αναφορά στην ισλαμιστική τρομοκρατία, χωρίς να αφιερώνεται έστω και μια λέξη για το Ισραήλ, το κατ' εξοχήν κράτος-τρομοκράτη της περιοχής. Η συγκάλυψη καθόλου τυχαία δεν είναι. Ισα-ίσα, πίσω απ' αυτή κρύβεται ο τέταρτος «αθέατος» στρατηγικός εταίρος.

Κύπρος-Ελλάδα σε ρόλο συνδετικού κρίκου

Ο Αναστασιάδης σαν γνήσιος νεοφιλελεύθερος χρησιμοποιεί την κυπριακή ΑΟΖ και αντιμετωπίζοντας σαν άσσο στο μανίκι την στρατιωτική εισβολή και κατοχή επιλέγει για ακόμα μια φορά να συμμαχήσει με το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο του Ισραήλ σε βάρος, φυσικά, των υπολοίπων λαών της περιοχής. Δεν έχει κανένα ενδοιασμό να συνυπογράφει συμφωνίες με δικτάτορες και πραξικοπηματίες (Αλ Σίσι) αφού ως εκφραστής του κεφαλαίου ελπίζει ότι τα κέρδη για αυτόν και τους ομοίους του θα πολλαπλασιαστούν.

Από την άλλη πλευρά ο Τσίπρας υπογράφει τη συμφωνία έχοντας κατά νου το Καστελλόριζο που αποτελεί σημείο σφοδρών αντιπαραθέσεων. Λόγω του σημείου του Καστελλόριζου τα διαφιλονικούμενα όρια της ελληνικής ΑΟΖ "συνορεύουν" με της κυπριακής.

Αυτός είναι και ο λόγος που αμφισβητούνται συστηματικά από την Τουρκία που λειτουργώντας ως τοπικός ιμπεριαλιστής, θα ήθελε να δει την ΑΟΖ της να συνορεύει με αυτή της Αιγύπτου.

Η Ελλάδα λειτουργεί και αυτή ως μικρός ιμπεριαλιστής και διεκδικεί με τη σειρά της «ένα καλό κομμάτι από την πίτα». Επιλέγει, επίσης, το στρατόπεδο του Ισραήλ ρίχνοντας με αυτό τον τρόπο κι άλλο λάδι στην πυρκαγιά που έχει ξεσπάσει στη περιοχή. Η προσπάθεια της ελληνικής κυβέρνησης να κρατηθεί στην επιφάνεια κάνοντας τα χατίρια των αρπακτικών στην περιοχή και χαϊδεύοντας τα αυτιά ελλήνων αστών και "πατριωτών" δεν προμηνύει τίποτα καλό.

Η νέα ελληνική κυβέρνηση αποδέχεται να παίξει μαζί με τον -έτοιμο από καιρό- πρόεδρο Αναστασιάδη το ρόλο του ενδιάμεσου κρίκου στις σχέσεις Αιγύπτου - Ισραήλ, γιατί οι απευθείας συνομιλίες του Σίσι με τον Νετανιάχου θα προκαλούσαν την αντίδραση του αιγυπτιακού λαού.

Αίγυπτος

Ο Αλ Σίσι, ο δικτάτορας-επιλογή της Δύσης (ΔΝΤ, ΗΠΑ) βρέθηκε στη θέση του προέδρου για να καταπνίξει τις διεκδικήσεις που εξέφρασε η εξέγερση του 2011. Αφού φίμωσε και εξόντωσε με εκτελέσεις, φυλακίσεις και βασανισμούς όλους τους πολιτικούς του αντιπάλους και τις προοδευτικές φωνές στη χώρα, υπογράφει τη συμφωνία ως ένδειξη φιλίας και συνεργασίας με το Ισραήλ. Αναφορικά με την Παλαιστίνη, ο Σίσι εγκαταλείπει τα προσχήματα που κρατούσε ακόμα κι ο Μουμπάρακ. Χαρακτήρισε τη Χαμάς "τρομοκρατική οργάνωση", έκλεισε τα συνοριακά περάσματα στην αποκλεισμένη Γάζα και κατέστρεψε αρκετά από τα τούνελ, που λειτουργούσαν σαν βασικές αρτηρίες τροφοδοσίας για τους Παλαιστίνιους. Η κερδοφορία των πολυεθνικών και των ντόπιων καπιταλιστών ενδιαφέρουν περισσότερο τη χούντα της Αιγύπτου.

Τουρκία

Όλα αυτά βέβαια δεν αναμένεται να μείνουν αναπάντητα από το αντίπαλο αλλά εξίσου ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο της περιοχής, την Τουρκία. Ξέρει καλά ότι αποτελεί σημαντική στρατιωτική δύναμη στην ευρύτερη περιοχή. Οι προσπάθειες της να ηγεμονεύσει στις αραβικές χώρες το 2012 αλλά και οι επιδεικτικού τύπου διεισδύσεις του Μπαρμπαροζ στην κυπριακή ΑΟΖ δείχνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, τις προθέσεις της. Από την άλλη πλευρά, οι συμφωνίες μεταξύ Τουρκίας και Ιράν αλλά και η επέμβαση των ΗΠΑ για ένταξη της Τουρκίας στου ενεργειακούς δρόμους προς την Ευρώπη δημιουργούν την τέλεια ωρολογιακή βόμβα που μπορεί ανά πάσα στιγμή να εκραγεί!

Μόνη λύση ο Διεθνισμός

Ως εργαζόμενοι και λαϊκά στρώματα δεν έχουμε αυταπάτες. Οι ενδοϊμπεριαλιστικές διαμάχες το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι να οξύνουν κι' άλλο τον εθνικισμό. Οι λαοί της περιοχής δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα με το να βρεθούν μπλεγμένοι σε εμπόλεμες καταστάσεις για τα συμφέροντα των πολυεθνικών και των ιμπεριαλιστών.

Η Μεσόγειος δεν είναι τσιφλίκι κανενός. Ανήκει στον κόσμο της δουλειάς που ζει και τρέφεται από αυτή. Τις λύσεις στα προβλήματα δεν μπορούν να τις βρουν αυτοί που τα δημιουργούν. Μόνο οι λαοί μπορούν, επειδή πολύ απλά επειδή έχουν κοινά συμφέροντα.

παιδεία

Λίγα λόγια για το νέο σχέδιο διορισμού εκπαιδευτικών

του Δημήτρη Σωφρονίου

Για πρώτη φορά καταργείται σταδιακά ο κατάλογος διοριστέων (επετηρίδα). Οι προσλήψεις των εκπαιδευτικών θα γίνονται με μοριοδότηση από τα εξής: γραπτή εξέταση, πρόσθετα ακαδημαϊκά προσόντα, εκπαιδευτική προϋπηρεσία, έτος απόκτησης πτυχίου, υπηρεσία στην εθνική φρουρά. Ας τα πάρουμε, όμως ένα - ένα.

Για τη γραπτή εξέταση που κάποιοι ευαγγελίζονται πως θα είναι αδιάβλητη, έχουμε το παράδειγμα της Ελλάδας όπου ανεξάρτητα από το χαρακτήρα της εξέτασης, υπάρχουν ένα σωρό παραθυράκια για να προσλαμβάνονται κάποιοι. Επίσης, θα δημιουργηθούν ένα σωρό φροντιστήρια που θα προετοιμάζουν (με το αζημίωτο βέβαια) τους υποψήφιους. Τι γίνεται με αυτούς που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να το κάνουν αυτό; Τέλος, η γραπτή εξέταση έρχεται ουσιαστικά να ακυρώσει το πτυχίο, αφού πρόκειται για εξετάσεις γνώσεων κάτι που γινόταν τόσα χρόνια στο πανεπιστήμιο.

Σχετικά με τα πρόσθετα ακαδημαϊκά προσόντα, θα τρέχουν όλοι (περισσότερο από όσο ήδη γίνεται) στα κάθε λογής ιδιωτικά πανεπιστήμια να "αγοράσουν" ένα μάστερ για να μοριοδοτηθούν περισσότερο. Άρα πάλι καταλήγουμε στο ότι μόνο όσοι έχουν την οικονομική δυνατότητα θα μπορούν. Μήπως, τελικά όλα αυτά γίνονται για να καρπωθούν κάποιοι το οικονομικό όφελος μιας νέου τύπου παραπαιδείας;

Σχετικά τώρα με την εκπαιδευτική προϋπηρεσία μπορεί να είναι κάτι θετικό για τον εκπαιδευτικό, όμως, και πάλι αναγκάζει όσους την έχουν να παρακάθονται σε εξετάσεις, ενώ ταυτόχρονα δυσχεραίνει τη θέση όσων δεν έχουν προϋπηρεσία και αναγκάζονταν τόσα χρόνια να κάνουν οποιαδήποτε άλλη δουλειά. Για το έτος απόκτησης πτυχίου όσο πιο πρόσφατα έχουν τελειώσει κάποιοι, σε τόσο δυσμενέστερη θέση θα βρίσκονται αφού θα μοριοδοτούνται λιγότερο σε σχέση με τους παλαιότερους πτυχιούχους.

Τέλος, όσον αφορά τα μόρια που θα παίρνουν οι εκπαιδευτικοί υπηρετώντας στην εθνική φρουρά, δεν καταλαβαίνω τι σχέση μπορεί να έχει η υπηρεσία στο θέατρο του παραλόγου με την καταλληλότητα κάποιου να διδάσκει. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι για να τον εμποτίσουν περισσότερο με το δηλητήριο του μιλιταρισμού και του εθνικισμού με σκοπό να το μεταλαμπαδεύσει αργότερα και στα παιδιά! Πάλι καλά που δεν θέσπισαν και μοριοδότηση για όσους πάνε κάθε Κυριακή εκκλησία στα πλαίσια του τριπτύχου που κυριαρχεί στην κυπριακή εκπαίδευση "θρησκεία - πατρίδα - οικογένεια".

Κλείνοντας, θα ήθελα να πω, πως για το νέο τρόπο πρόσληψης των εκπαιδευτικών, θα ήταν καλό να δοθεί παράταση χρόνου έτσι ώστε να μελετηθεί το θέμα καλύτερα με απώτερο στόχο τη μη θυματοποίηση μαθητών και εκπαιδευτικών.

της Μαρίας Χατζημιχαήλ

Γήπεδα Γκολφ : Ιδιωτικοποίηση του κέρδους, κοινωνικοποίηση της ζημιάς

Τον Φεβρουάριο του 2005, το Υπουργικό Συμβούλιο της Κυπριακής Δημοκρατίας ενέκρινε μία «δήλωση πολιτικής για ενθάρρυνση επενδύσεων σε γήπεδα γκολφ», η οποία προνοεί την κατασκευή συνολικά 14 γηπέδων. Η απόφαση αναφέρει ότι «επειδή η επένδυση για τη δημιουργία γηπέδου γκολφ δεν θεωρείται οικονομικά βιώσιμη από μόνη της, η ανάπτυξη γηπέδου γκολφ μπορεί να συνοδεύεται από οικιστική ή και τουριστική ανάπτυξη προς υποστήριξη της δημιουργίας και λειτουργίας του». Παράλληλα, αναφέρεται ότι «η δημιουργία γηπέδου γκολφ και συναφών αναπτύξεων δεν θα επιτρέπεται σε καθορισμένη περιοχή προστασίας του Δικτύου 'Φύση 2000'».

Αρκετά από τα γήπεδα γκολφ που είχαν προταθεί αρχικά εμπίπτουν εντός καθορισμένων περιοχών προστασίας του Δικτύου «Φύση 2000». Αντί, όμως, να απορριφθούν όλες οι αιτήσεις σε περιοχές προστασίας της φύσης και διατήρησης της άγριας ζωής, αρχικά ζητήθηκε από τους αιτητές να αφαιρέσουν τις εν λόγω περιοχές από τις αιτήσεις τους. Στη συνέχεια, η κυβέρνηση ζήτησε από το Γενικό Εισαγγελέα και τη Νομική Υπηρεσία να γνωματεύσουν για μία ξεκάθαρη κατά τα άλλα πρόνοια της εξαγγελθείσας δήλωσης πολιτικής και τελικά παραχώρησε πολεοδομικές άδειες στη βάση τροποποιημένων σχεδίων, ακόμη και αν αυτές συνόρευαν ή / και συνέχισαν να εμπίπτουν σε περιοχές προστασίας του Δικτύου «Φύση 2000».

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του γηπέδου γκολφ στην περιοχή της Λίμνης, μεταξύ Πόλης Χρυσοχούς και Γιαλιάς. Τον Σεπτέμβριο του 2006, η εταιρεία Cyprus Limni Resorts & Golfcourses PLC, του μεγαλοεπιχειρηματία Νίκου Σιακόλα, εξασφάλισε τις σχετικές εγκρίσεις του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως για τη δημιουργία δύο γηπέδων γκολφ που περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων «δύο λέσχες γκολφ, διεθνές ξενοδοχείο 5 αστέρων, spa, οικιστικές μονάδες (επαύλεις, σπίτια, διαμερίσματα), καφεστιατόρια, καταστήματα, αθλητικές εγκαταστάσεις και άλλες συναφείς αναπτύξεις».

Η υποχρεωτική μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων εξετάστηκε από την Περιβαλλοντική Αρχή, δηλαδή το Τμήμα Περιβάλλοντος, τον Φεβρουάριο του 2013, και έλαβε αρνητική γνωμάτευση. Θεωρήθηκε ότι η συγκεκριμένη ανάπτυξη και η ανέγερση τόσο μεγάλων κτιριακών συγκροτημάτων δεν πρέπει να προχωρήσει, αφού η περιοχή συγκαταλέγεται στους Τόπους Κοινοτικής Σημασίας και γι' αυτό εξάλλου τυγχάνει προστασίας από τις σχετικές ευρωπαϊκές οδηγίες. Στόχος της διατήρησης της συγκεκριμένης περιοχής είναι η προστασία δύο ειδών θαλάσσιων χελωνών (καρέτα-καρέτα & πράσινη χελώνα) και των σημαντικών οικότοπων που περιλαμβάνουν αμμόλοφους, το ενδημικό φυτό Μαλκόλμια και το θαλάσσιο οικότοπο

Χιλή: Δύο φοιτητές δολοφονήθηκαν στο Βαλπαραΐσο μετά από διαδήλωση ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Ο δολοφόνος έμενε σε ένα σπίτι όπου οι διαδηλωτές ήθελαν να κάνουν αφισοκόλληση και τους πυροβόλησε εν ψυχρώ. Η δολοφονία δεν ήταν τυχαίο περιστατικό. Στρέφεται ενάντια στο φοιτητικό κίνημα που τα τελευταία χρόνια πέτυχε σημαντικές νίκες γιατί αγκάλιασε ολόκληρη την κοινωνία. Μέσα από συνελεύσεις, καταλήψεις και περικυκλώσεις της Βουλής οι νέοι απαιτούν μαζί με τα συνδικάτα: δημόσια-δωρεάν παιδεία, καλύτερες συνθήκες για τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση και διαγραφή των φοιτητικών χρεών από δάνεια. Το εκπληκτικό είναι ότι οι κινητοποιήσεις δυναμώνουν ακόμα και μετά τις μικρές παραχωρήσεις της κυβέρνησης. Αυτό κάποιοι τραμπούκοι δεν μπορούν να το χωνέψουν...

Ελλάδα: Η διαπραγμάτευση της νέας ελληνικής κυβέρνησης με τους εκβιαστές της Ε.Ε εξελίσσεται σε φιάσκο. Μπροστά στην υποχωρητικότητα της ελληνικής πλευράς οι «εταίροι» απειλούν με Grexit και απαιτούν τα πάντα. Στο πλάι τους, η ντόπια αστική τάξη τρίβει τα χέρια της ευχαριστημένη και όλοι μαζί περιμένουν την τελική πράξη του δράματος. Μπροστά σε αυτό το προμελετημένο έγκλημα η μόνη λύση είναι να πάρει η εργατική τάξη και ο λαός την κατάσταση στα χέρια του και να πιέσει την κυβέρνηση του να ασκήσει «μονομερείς ενέργειες». Και όταν λέμε μονομερείς ενέργειες, εννοούμε τα βήματα που είναι απολύτως αναγκαία και ρεαλιστικά προκειμένου ο κόσμος της δουλειάς να κόψει η θηλιά που τον σφίγγει ασφυκτικά: διαγραφή του χρέους, στάση πληρωμών στους τοκογλύφους, κοινωνικό έλεγχο στην οικονομία, βαριά φορολογία στους πλούσιους και τσάκισμα της λιτότητας

της Ποσειδωνίας.

Παρόλα αυτά, η εταιρεία απείλησε ότι αν δεν δοθεί θετική γνωμάτευση, τότε θα ακυρώσει την εν λόγω ανάπτυξη, με αποτέλεσμα να ξεσηκωθούν οι κοινότητες της περιοχής! Ο τότε υπουργός Περιβάλλοντος κατέθεσε εκτάκτως πρόταση στο Υπουργικό Συμβούλιο, όπου και πέτυχε τροποποίηση της αρχικής απόφασης, έτσι ώστε να δοθεί παρέκκλιση για ανάπτυξη γηπέδου γκολφ και άλλων συναφών αναπτύξεων εντός της περιοχής προστασίας «Φύση 2000». Μέχρι σήμερα, οι εργασίες στην περιοχή συνεχίζονται κανονικά, παρότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει ήδη ζητήσει εξηγήσεις από την Κυπριακή Δημοκρατία, χωρίς όμως να λάβει οποιαδήποτε απάντηση. Εφόσον η Κύπρος δεν αντιδράσει εντός δυο μηνών, η υπόθεση μπορεί να παραπεμφθεί στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Η πολιτική ενθάρρυνσης επενδύσεων σε γήπεδα γκολφ αποσκοπούσε, φαινομενικά, στη μετατροπή της Κύπρου σε «τουριστικό προορισμό υψηλής ποιότητας». Μάλιστα, σε μία περίοδο οικονομικής κρίσης, αναπτύξεις οι οποίες υπόσχονται θέσεις εργασίας και περισσότερο τουρισμό στις τοπικές κοινότητες δεν απολαμβάνουν μόνο πολιτικής νομιμοποίησης, αλλά δυστυχώς και κοινωνικής, έστω και μερικής. Βέβαια, όπως καταδεικνύει και αποδεικνύει η περίπτωση της ανάπτυξης στην περιοχή της Λίμνης, η αδειοδότηση των γηπέδων γκολφ στηρίζεται σε ένα ιδιότυπο και παρατεταμένο «αναπτυξιακό καθεστώς εξαίρεσης», το οποίο όχι μόνο δεν λειτουργεί στο πλαίσιο του δημοκρατικού πολιτεύματος, του κράτους δικαίου και της χρηστής διοίκησης, αλλά αντίθετα εδράζεται σε επιχειρηματικές παρανομίες, διοικητικές παρατυπίες και πολιτικές αυθαιρεσίες.

Παρά το γεγονός ότι η ανάπτυξη γηπέδων γκολφ στηρίζεται στην ιδιωτικοποίηση του κέρδους και της υπεραξίας και την κοινωνικοποίηση του κόστους και της ζημιάς, το μεγάλο στοίχημα των κοινωνικών κινημάτων που αγωνίζονται για περιβαλλοντική δικαιοσύνη και αποανάπτυξη εξακολουθεί να είναι η διεύρυνση και εμβάθυνση της συνειδητοποίησης αυτού ακριβώς του γεγονότος από τις άμεσα εμπλεκόμενες, αλλά και επηρεαζόμενες (περιβαλλοντικά, κοινωνικά και οικονομικά) τοπικές κοινότητες. Ένα στοίχημα, το οποίο οφείλουν να κερδίσουν, συμβάλλοντας έτσι καθοριστικά στην απελευθέρωση του ανθρώπου, της κοινωνίας και της φύσης.

Διεθνή

του Πέτρου Γιαννούλη

Ισραήλ: Η ορκωμωσία της κυβέρνησης Νετανιάχου (15/5) χρειάστηκε να διακοπεί, αφού τα μέλη της δεν τα έβρισκαν στην κατανομή των υπουργείων. Υπουργός δικαιοσύνης, πάντως, διορίστηκε η Αγιελέτ Σακέντ, μέλος του κόμματος «Εβραϊκή Εστία». Η Σακέντ φέρεται να προωθεί νομοσχέδια που αφαιρούν εξουσίες από το Ανώτατο Δικαστήριο και περιορίζουν τις δωρεές σε προοδευτικές ΜΚΟ και από την άλλη απειλεί τους Παλαιστινίους με γενοκτονία. Η «Εβραϊκή Εστία» σκοπεύει να πιέσει για την επέκταση εβραϊκών εποικισμών στις κατεχόμενες περιοχές ενώ η Σακέντ υποστηρίζει ότι το σύνολο των Παλαιστινίων πρέπει να εξοντωθεί «συμπεριλαμβανομένων των ηλικιωμένων και των γυναικών». Καμαρώστε τους συμμάχους του Αναστασιάδη!

Μεσόγειος: Ένα έγκλημα χωρίς σταματημό συμβαίνει στη γειτονιά μας. Χιλιάδες μετανάστες πνιγμένοι, θυσία στο βωμό της Ευρώπης–φρούριο. Περισσότεροι από 1.750 πρόσφυγες έχουν πνιγεί στη Μεσόγειο από την αρχή του 2015. 30 φορές περισσότεροι σε σχέση με την ίδια περίοδο πέρυσι. Η απάντηση της Ε.Ε; «πεθάνετε στις χώρες σας» αφού τα σχέδιά της περιλαμβάνουν ενίσχυση της Ευρώπης-φρούριο και σταδιακή αντικατάσταση των επιχειρήσεων διάσωσης με στρατιωτικές επιχειρήσεις, υποτίθεται, εναντίον των λαθρεμπόρων. Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση των Η.Ε, σχεδόν όλες οι χώρες από τις οποίες αναχωρούν ομάδες προσφύγων έχουν υποστεί πρόσφατα την άμεση ή έμμεση στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ ή κάποιας χώρας της ΕΕ. Η Κύπρος ακολουθεί κατά γράμμα τις δολοφονικές πολιτικές της ΕΕ. Κι εδώ, οι διαδικασίες παραχώρησης ασύλου έχουν ουσιαστικά, παγώσει.

Στις **15/4** συμμετείχαμε στην πορεία ενάντια στις εκποιήσεις. Διαδηλώσαμε απαιτώντας την κρίση να την πληρώσουν αυτοί που την προκάλεσαν. Η συμμετοχή του κόσμου και η ζωντάνια της πορείας μας έδειξαν ότι το σύνθημα ''κανένας μόνος/η στην κρίση'' γίνεται σιγά- σιγά πραγματικότητα!

1η Μάη: συμμετείχαμε μαζί με χιλιάδες συντρόφους και συντρόφισσες στη δικοινοτική πρωτομαγιά στο γήπεδο Τσεντικάγια γιατί ξέρουμε ότι μόνο η ταξική ενότητα και η διεθνιστική αλληλεγγύη αποτελούν τα εχέγγυα για δημιουργήσουμε το κοινό μας μέλλον!

Στις **28/4** παρακολουθήσαμε το ντοκιμαντέρ του Νίκου Βεντούρα Palikari-ο Λούης Τίκας και η σφαγή στο Λάντλοου, ένα ντοκιμαντερ για τη μεγαλειώδη απεργία των ανθρακωρύχων το 1914 στο Λάντλοου του Κολοράντο. Η ιστορία έμεινε για χρόνια στο σκοτάδι αποκρύπτοντας τον κεντρικό ρόλο των μεταναστών εργατών στην κατάκτηση βασικών εργασιακών δικαιωμάτων και στην εδραίωση του συνδικαλισμού στην ΗΠΑ. Μετανάστες από διάφορες χώρες (Έλληνες, Σέρβοι, Μεξικάνοι, Ιταλοί κ.α) πάλεψαν για τον κοινό σκοπό ενάντια στους απεργοσπαστικούς μηχανισμούς μιας ασύδοτης εργοδοσίας. Η αιματοβαμμένη απεργία ενέπνευσε εργάτες, καλλιτέχνες και ιστορικούς και έμεινε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη της τοπικής, και όχι μόνο, κοινωνίας. Αυτή η εμπειρία που καταγράφει το ντοκιμαντέρ ενδιαφέρει σήμερα ολοένα και περισσότερο κόσμο. Αυτό, άλλωστε φάνηκε και απ' τη συμμετοχή στην εκδήλωση μας. Ευχαριστούμε τη Λαμπρινή Θωμά ερευνήτρια της ταινίας για την παρέμβαση της και το καφενείο «στο δρόμο» για τη φιλοξενία της εκδήλωσης.

Λίγα λόγια για εμάς

ΓΡΑΝΑΖΙ

Είμαστε μια οργάνωση ανθρώπων που προέρχονται από διαφορετικά κινήματα, οργανώσεις και χώρους της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Δημιουργήσαμε την οργάνωση Γρανάζι έχοντας την πεποίθηση ότι η αντικαπιταλιστική σκέψη και δράση είναι αναγκαίο εργαλείο σε όλα τα μέτωπα.

Στο δρόμο αυτό, δε βαδίζουμε μόνοι μας. Είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό: το σύστημα που γεννάει τη φτώχια, την ανεργία, τους πολέμους και την αδικία.

Μέσα από το Γρανάζι προβάλλουμε τον ταξικό προσανατολισμό και το διεθνιστικό χαρακτήρα μας. Δεν ταυτιζόμαστε με ένα έθνος αλλά με μια κοινωνική τάξη, αυτή των εργαζόμενων.

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ:

- Για την ανατροπή του ταξικού καπιταλιστικού συστήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.
- Για τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, δηλαδή για τη δίκαιη διανομή του πλούτου.
- Ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό και κάθε μορφή ρατσισμού και σεξισμού.
- Για την οργάνωση της παραγωγής με τρόπο που υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος.

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ
ΓΙΑΤΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

facebook.com/Rizospastiki.Aristera
twitter.com/GranaziOrg
94-020637
http://granazi.org
granazi.org@gmail.com